

[Poul Sørensen.]

Mine synspunkter skal også i høj grad tages som udtryk for den interesse, som mit parti har i at varetage det kommunale selvstyre her i landet og ikke indskrænke det endnu mere, end det efter min mening er ved at ske.

Da sagen imidlertid skal til undersøgelse og drøftelse i et udvalg, skal jeg nøjes med disse betragtninger nu, idet jeg er ganske enig i, at hvis der kan findes andre veje, som er bedre eller lige så gode, og hvis Københavns kommune kan tilslutte sig det — og jeg har forstået, at alle anerkender, at kommunen selv til syvende og sidst må træffe afgørelsen — vil også jeg være en interesseret deltager i det arbejde, som skal foregå i udvalget.

Alfred Jensen: I forslaget til folketingsbeslutning hedder det, at der i folketinget er et meget stærkt ønske om at rette en henvendelse til Københavns kommunalbestyrelse. Jeg ved ikke, hvordan stemningen er i det ganske ting, det må den senere behandling og afstemningen afgøre. Men jeg kan i hvert fald sige, at i den kommunistiske gruppe er der ikke noget stærkt ønske om en sådan henvendelse. Jeg kan også godt sige det anderledes: vi er ikke tilhængere af, at man bruger den slags arbejdsformer.

Det reelle i denne sag er, at Københavns kommune har fået tilskuddene efter ansøgning og efter, at de betingelser, der skulle opfyldes, var til stede. Derefter har kommunalbestyrelsen truffet sin afgørelse i sagen, og der kan naturligvis være delte meninger om, hvorvidt denne afgørelse er den eneste rigtige. Der kan måske også være nogen, der mener, at den ikke er forsvarlig, men Københavns kommunalbestyrelse er nu som andre byråd den instans, der skal træffe afgørelser på de kommunale områder. Når det er kommet så vidt, at en sag ikke kan udskydes længere, så må en afgørelse, der er truffet af de ansvarlige, efter vor opfattelse stå ved magt. Det er vor stilling til denne sag.

Men når sagen nu er rejst her og der er fremsat bemærkninger om andre løsninger og om visse uheldige punkter i forbindelse med dens behandling i de forskellige instanser, vil det vel være rimeligt, at jeg også

gør et par bemærkninger om den. Jeg skal erkende, at det synes, som om andre løsninger af dette trafikproblem vil være mulige, og jeg har med interesse hørt, hvad der er blevet nævnt om at lave kolonnade, om at hæve bygningen, om ensrettet færdsel og om en ruining af bygningen. Jeg tror nok, at enhver af disse løsninger vil kunne iværksættes omend med forskellige ulemper, men hverken kolonnade, underføring eller ensrettet færdsel forekommer mig at være nogen rationel løsning eller en løsning, der vil være varig. Så vidt jeg kan se, er det eneste rationelle, at bygningen fjernes, og at der ikke opføres nogen anden bygning på området; det må være det bedste og det rigtigste. Her kan man naturligvis anføre forskellige betragtninger om de hensyn, der må tages til Østifternes Kreditforening, men hovedhensynet må dog være hensynet til trafikanterne, og det må vel være det, der er afgørende for, hvordan problemet skal løses.

Det er nævnt, at der er forskellige uklarheder i denne sag. En af uklarhederne er, hvordan det går til, at beslutningen om ruining blev opgivet og nedrivning vedtaget og dermed godkendelse af, at der opføres en ny bygning. Det forekommer mig, at de andre problemer er nogenlunde belyst, men ikke spørgsmålet om, hvorfor man opgav ruiningen, som var billigere, og som betød, at bygningen blev bevaret, og at der, hvis man tager de betragtninger, som forslagsstillerne har fremført, med i overvejelserne samfundsmæssigt blev sparet de midler, der ville medgå til opførelse af en ny bygning. Det forekommer mig, at der her er et dunkelt punkt: hvad er det, der er skyld i, at man tager så vidtgående hensyn til Østifternes Kreditforening, som det for offentligheden ser ud til der er taget?

Den kommunistiske gruppe har altså ikke et stærkt ønske om, at man retter en henvendelse som den foreslåede til Københavns kommunalbestyrelse. Jeg forstår, at sagen går i udvalg, og jeg ved naturligvis ikke, hvilket udfald behandlingen dér vil få; men skulle man komme til det resultat, at man i fællesskab vil anmode Københavns kommunalbestyrelse om at foretage en ny overvejelse og lægge problemerne endnu mere frem for offentligheden, end det er sket hidtil, vil jeg anbefale, at man også tager